

HỒI BỐN MƯƠI BẢY**Tình Hiếu Hai Đàng Khó Giữ Trọn**

ồng thời Cốc Mộng Viễn đã tra kiếm vào bao, ung dung chấp tay sau lưng đứng yên.

Thì ra tiếng keng là trường kiếm của Thành Ngọc Kiều bị gãy làm bốn, rơi vãi trên một đài.

Tiếng soạt là vai áo phải của Thành Ngọc Kiều bị chém bay một mảng to hơn thước, máu tươi lả tả rơi xuống.

Tiếng “oa” là Thành Ngọc Kiều ôm mặt khóc suốt mướt.

Thân thủ nhanh thật !

Dưới đài tiếng hoan hô vang lên như sấm động.

Thiên Tàn Tử mặt lạnh như băng, sải bước đến nắm tay Thành Ngọc Kiều, quay sang Thành Thế Hùng lạnh lùng nói:

- Hãy đưa Kiều nhi đi thay áo, tiểu tử này để lão phu giải quyết cho.

Thành Thế Hùng vâng một tiếng, đến đỡ lấy Thành Ngọc Kiều, dìu nàng ta lui xuống dưới đài.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười nói:

- Lão ma đầu muốn giao thủ với bốn thiếu gia, phải cho bốn thiếu gia tìm một người hợp sức mới được.

Thiên Tàn Tử cười khẩy:

- Sá gì một người, mười người cũng chẳng hề gì.

Cốc Mộng Viễn cười to:

- Một người đủ rồi ! Lão ma đầu không nên nói khoác quá mức thì hơn.

Đoạn quay xuống bên dưới lớn tiếng nói:

- Lan nhi, hãy lên đây.

- Vâng ! Lan nhi cùng đại ca đùa với lão gấu chó này một phen.

Vừa dứt tiếng, Chân Dật Lan đã như một cánh én phi thân lên đài.

Thiên Tàn Tử giận tím mặt, quắc mắt quát to:

- Tốt lắm ! Hai tiểu cầu kia, lão phu mà không cho các người nếm mùi đau khổ, hẳn các người chưa biết Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát của lão phu lợi hại đến mức độ nào.

Chân Dật Lan cười khanh khách:

- Chớ nói khoác ! Bọn ta ngay cả Vô Địch Ma Cương của lão còn chẳng sợ, ai sợ Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát gì của lão kia chứ ?

Thiên Tàn Tử giật mình :

- Nha đầu thối tha kia, người nói gì ? Sao người biết.

Chân Dật Lan khúc khích cười ngắt lời:

- Nếu muốn kẻ khác không muốn, trừ phi lão đừng luyện. Lão tưởng luyện thành Vô Địch Ma Cương là vô địch thiên hạ hay sao ? Thành thật cho lão biết, lão còn kém xa lắm.

Thiên Tàn Tử nghe đến chẳng những phùng lửa giận, mà cũng hết sức kinh ngạc thắc mắc, bèn mắt sáng rực hung quang quát :

- Tiểu tiện nhân, lão phu không đấu khẩu với các người.

Chân Dật Lan cười :

- Vậy thì động thủ đi.

Nhuyễn kiếm trong tay vung lên, quay sang Cốc Mộng Viễn cười hỏi:

- Cốc đại ca, chúng ta liên thủ đấu với lão ma này chín chiêu, đại ca thấy sao ?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vậy đủ rồi !

Thiên Tàn Tử nghe hai người nói vậy, diên tiết găm to:

- Hai tên tiểu cầu kia, lão phu phải lấy mạng các người mới hả dạ.

Lão tuy đã thịnh nộ nhưng vẫn không xuất thủ trước.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười nói;

- Lão ma đầu hãy cẩn thận đấy ! Bồn thiếu gia cho lão biết trước, bọn ta sắp thi triển đây là Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp, nếu lão cậy vào Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát gì đó, chắc chắn sẽ khốn đốn to. Tuyệt Tử Vân chẳng phải tầm thường đâu.

Thiên Tàn Tử nghe Cốc Mộng Viễn nói vậy, quả sinh lòng cảnh giác, võ công của Song Tiên dĩ nhiên lão cũng có nghe nói, biết là Cốc Mộng Viễn không nói ngoa, Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát quả là không đương cự nổi võ công của Song Tiên.

Thiên Tàn Tử đảo quanh mắt, hăng hắc cười nói:

- Tiểu tử, các người cậy vào học được chút võ công của vợ chồng Vu Vọng Cơ, đã dám lên mặt với lão phu, các người chết chắc rồi.

Chân Dật Lan cười to:

- Ai chết ai sống, bây giờ nói còn quá sớm, xem kiếm đây.

Nàng nháy mắt ra hiệu với Cốc Mộng Viễn, hai người cùng lúc vung kiếm tấn công.

Thiên Tàn Tử sớm đã vận Vô Địch Ma Cương hộ thân, hai người vừa xuất chiêu, lão liền hai tay cùng lúc vung lên, liên tiếp tung ra bốn chưởng, uy lực thật kinh người.

Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan nếu không nhờ có kiếm khí hộ thân, chỉ bốn chưởng ấy cũng đủ hất tung hai người lên, rơi xuống vực dài rồi.

Thiên Tàn Tử thấy hai người không hề hấn gì trước chưởng lực của mình, bất giác biến sắc mặt, lòng thắc mắc khôn tả.

Thiên Tàn Tử trong một thoáng sững sờ, hai thanh kiếm một xanh một trắng của Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đã như tia chớp công tới, chiêu thứ nhì này hung mãnh hơn chiêu thứ nhất nhiều, hơi lạnh tỏa rộng đến hơn năm thước.

Thiên Tàn Tử vội tung mình lên không, buông tiếng hú dài, song chưởng vận đủ mười thành chân lực, sức mạnh như núi từ trên giáng xuống.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan chỉ cảm thấy áp lực khủng khiếp, đến độ khiến cho kiếm chiêu hai người bị sai lệch.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi, vội vung tay trái, phách không bỏ ra một chưởng.

Chưởng ấy được phát ra với bảy thành chân lực Đại Diễn Quy Huyền Chân Khí nên uy lực chẳng kém Vô Địch Ma Cương của Thiên Tàn Tử, hai luồng chưởng kinh va chạm nhau, “bùng” một tiếng rền rĩ, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thừa cơ lùi ra sau ba bước.

Thiên Tàn Tử bởi người đang trên không, không có điểm tựa, sức phản chấn đã hất tung lão lên cao hơn ba trượng.

Trong cơn kinh hãi, lão vội lướt chéo ra xa, hạ nhanh xuống ngoài một trượng, chân vừa chạm vực dài lập tức buông tiếng cười vang, trừng mắt giận dữ quát:

- Tiểu tử kia, thì ra ngươi là đồ đệ của lão quỷ Cát Hàn, thảo nào dám cuồng ngạo như vậy !

Trong tiếng quát, bỗng lướt nhanh tới, hai tay cùng vung lên, chớp nhoáng tung ra năm chưởng.

Cốc Mộng Viễn biết chưởng lực Thiên Tàn Tử lợi hại, vội đưa tay đẩy Chân Dật Lan, hai người tách nhanh sang hai bên, tránh khỏi năm chưởng của Thiên Tàn Tử.

Đồng thời, trong tiếng huýt lạnh lạnh, hai thanh kiếm lại nhanh như chớp công đến, lần này là chiêu Xuân Vân Xuất Tự, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, chớp mắt đã phủ trùm toàn thân Thiên Tàn Tử.

Bọn Thiên Ma giáo thấy vậy thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Thế nhưng, Thiên Tàn Tử quả không hổ là cao thủ bậc nhất trong ma đạo, chẳng hiểu lão đã sử dụng thân pháp gì, loáng cái đã vòng ra sau lưng hai người.

Lão buông tiếng cười hăng hắc, liên tiếp tung ra ba chưởng.

Cốc Mộng Viễn thật chẳng thể không bội phục võ công của Thiên Tàn Tử, vội lên tiếng ra hiệu với Chân Dật Lan, hai người lại tách nhanh ra, tránh khỏi ba chưởng của Thiên Tàn Tử.

Sau năm chiêu, Thiên Tàn Tử đã giận đến điên cuồng, kêu la ầm ĩ.

Đó chính là điều Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan mong muốn, bởi chỉ có khích nộ lão ma đầu này mới có thể với chiêu sau cùng có uy lực mạnh nhất là Lôi Đình Thiên Chấn phá hủy Vô Địch Ma Cương của lão ta.

Chiêu thứ sáu, chiêu thứ bảy công ra, suýt nữa đã chém rách hồng bào của Thiên Tàn Tử.

Thiên Tàn Tử hai mắt đã thoáng hiện tia máu, hiển nhiên lão đã tức giận tột cùng.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng quát:

- Lão ma đầu, chiêu thứ tám bọn ta sẽ chém cụt lão một tay.

Thế nhưng chiêu thứ tám công ra chưa chém cụt được cánh tay Thiên Tàn Tử, chỉ khiến lão tâm thần rối loạn hơn mà thôi.

Thiên Tàn Tử vung chưởng gạt phăng song kiếm, ha hả cười nói;

- Tiểu tử, có lẽ chính các ngươi mới cụt tay đây.

Tung mình lao tới, co ngón tay búng ra bốn luồng kinh phong, chia ra bắn vào ngực hai người.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười quát:

- Lão ma đầu, hãy nếm thử chiêu này nữa xem.

Dứt lời hai người song kiếm đã từ hai bên tả hữu công tới.

Chiêu Lôi Đình Thiên Chấn này quả là uy lực hung mãnh khiếp người, trong ánh kiếm loang loáng, kèm theo tiếng sấm gió ghê rợn, hết như vũ bão ập đến.

Thiên Tàn Tử thấy uy thế như vậy cũng không khỏi giật mình kinh hãi, vội hít sâu một hơi không khí, Vô Địch Ma Cương vận đến cực độ, vùng chưởng hoàn kích.

Lão đình ninh phen này đối phương khó thể chống nổi thế chưởng mười hai thành chân lực của mình, và dù tránh né cũng khó thể thoát khỏi.

Nhưng lão đã lầm hoàn toàn, hai người chẳng những đón cản được thế chưởng mười hai thành chân lực mà song kiếm lại còn đâm tới nhanh hơn, xuyên thủng chân lực của lão.

Thiên Tàn Tử chỉ cảm thấy chấn động dữ dội nơi ngực, nếu không nhờ nội lực thâm hậu hấn ngũ tạng lục phủ đã ly vị rồi.

Trong lúc kinh hoàng, song kiếm đã đâm tới trước mặt.

Lão ma đầu quả nhiên phi thường, trong khi ma công đã bị kiếm khí phá tan mà còn có thể vận đề một hơi chân khí, buông tiếng hú ghê rợn, tung mình lên cao hơn tám trượng.

Trong chớp mắt, theo tiếng hú ghê rợn, Thiên Tàn Tử hết như một áng mây đỏ bay nhanh về phía sơn cốc bên phải Thái Thất Phong.

Liên tức hai bong người một trắng một vàng từ bên cạnh Khô Trúc Tiên Ông vọt lên, hết như sao xẹt đuổi theo Thiên Tàn Tử.

Chỉ thoáng chốc, ba bóng người đều đã mất dạng.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan ung dung tra kiếm vào bao, quay mặt hướng xuống đài.

Lúc này bọn môn đồ Thiên Ma giáo thấy đều kinh hồn bạt vía, ngồi thừ ra tại chỗ.

Chẳng những quần ma, thậm chí quần hùng bạch đạo cũng thấy đều sững sờ.

Họ thật nằm mơ cũng chẳng ngờ lão ma đầu Thiên Tàn Tử mà họ nghĩ là đã thiên hạ vô địch, gần như đã luyện thành tám thân bất tử, vậy mà lại bị kiếm chiêu của hai thiếu niên khiến cho kinh hoàng bỏ chạy, thật là điều không thể tưởng tượng được.

Nhất thời, toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Lát sau bỗng tiếng hoan hô vang dậy như sấm rền.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, giơ tay lên vẫy chào bốn phía.

Chân Dật Lan quay người, hướng về Thành Thế Hùng cười khinh miệt nói:

- Chỗ dựa của các người đã đào tẩu rồi. Các người có còn ý đồ thôn tính võ lâm nữa hay không ?

Thành Thế Hùng quả là một đại gian hùng, biết rõ đại thế đã mất, nên y tảng lờ, vờ như không nghe câu hỏi mai mỉa của Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan thấy vậy vừa định mắng tiếp, nhưng Cốc Mộng Viễn đã giạt tay áo nài ngăn cản.

Sau đó, Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn quanh, cao giọng nói:

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài, hôm nay phải nhân thịnh hội này giải quyết một vụ nghi án võ lâm, cô trượng tại hạ là Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng đã bị người thiêu chết trong Tích Lan Hương Uyển ở Vân Nam, mối thù ấy tại hạ luôn ghi lòng tạc dạ, hôm nay nhân các hung thủ sát nhân đều có mặt tại đây, tại hạ phải đòi họ trả lại lẽ công bằng.

Chàng vừa ngưng lời, bên dưới lập tức nhốn nháo, quần hùng đều xôn xao bàn tán.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ chỉ danh khiêu chiến, bậc đại trượng phu dám làm dám chịu, tại hạ những mong các vị bằng hữu sát nhân kia đừng có ý định đào tẩu cũng chẳng thoát được. Các vị Khô Trúc Tiên Ông, Cổ Bác Công, Bạch Túy Tẩu cùng với hai vị sư huynh tại hạ là Bảo Kiếm Đạn Quán Khách và Vân Sơn Bố Y Hầu sớm đã canh chừng các vị rồi.

Chàng vừa dứt lời bỗng một người phi thân lên đài thì ra là Trúc Hiệp Tồn Tiêu Hồng.

Tồn Tiêu Hồng vừa lên đến đài, liền nhìn Cốc Mộng Viễn nói:

- Cốc lão đệ, có thể để cho Tồn mỗ giải quyết yêu phụ kia trước rồi lão đệ báo thù cho lệnh cô trượng sau được không ?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tồn tiên bối, kẻ đầu tiên mà văn bối cần tìm cũng chính là người tiên bối cần tìm.

Tồn Tiêu Hồng sửng sốt:

- Thật vậy ư ?

- Chính Khô Trúc lão tiên bối đã cho văn bối biết, sao thể giả được ?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Do gia phụ nói, dĩ nhiên là không giả rồi. Nhưng Tần mỗ có một điều thỉnh cầu không phải, lão đệ thuận cho chăng ?

- Xin tiên bối cứ nói.

- Lão đệ đổi kẻ đầu tiên thành sau cùng được chăng ?

- Vì sao vậy ?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đến khi ấy nếu lão đệ mỏi mệt, Tần mỗ có thể giúp lão đệ một tay.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười:

- Văn bối tuân mệnh !

- Đa tạ lão đệ.

Tần Tiêu Hồng nói xong, tung mình trở xuống đài.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt lạnh lùng quét nhìn xuống đài, trầm giọng nói:

- Tại hạ phải tìm các vị trong giới bạch đạo trước

Bồng đưa tay chỉ Triển Vân Sanh nói:

- Triển đại hiệp, tại hạ muốn thỉnh giáo Tam Hy Khoái Kiếm của tôn giá một phen.

Triển Vân Sanh không hổ là nhân vật giới hắc đạo, nghe vậy liền cười nói:

- Lão phu sẵn sàng hầu tiếp.

Đoạn chỉ thấy bóng người nhấp nhóang, lão đã phi thân lên đài.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt sắc lạnh nói:

- Tôn giá là một vị hào kiệt giới bạch đạo mà lại cấu kết hành hung, giở trò ám toán sát nhân, không thấy quá tổn hại thanh danh ư ?

Triển Vân Sanh ánh mắt tối sầm:

- Hàỉ tử, lão phu còn nhớ Chân Tiểu Dư huynh đã nói một câu.

Cốc Mộng Viễn nghe gọi mình là hàỉ tử, bất giác nghe lòng xót xa.

Khi nghe Triển Vân Sanh nói là còn nhớ Chân Tiểu Dư nói một câu, chàng lại rúng động cõi lòng, nghĩ đến Chân Dật Lan, liền buột miệng hỏi:

- Chân tiền bối đã nói gì ?

Triển Vân Sanh khẽ thở dài :

- Tình đến lúc si mới biết là yêu.

- Ồ.

Cốc Mộng Viễn sững sờ, bởi chính chàng cũng đã nếm trái mùi vị ấy.

Triển Vân Sanh lại thở dài nói:

- Hài tử, lão phu cũng tiếp một câu.

- Tiếp câu gì.

- Yêu đến vô vọng hóa ra thù.

Cốc Mộng Viễn giật thót mình, thâm nhủ:

- Trong lúc tuyệt vọng, con người có thể làm bất kỳ điều gì.

Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh không phải thánh nhân, đã không phải thánh nhân thì sao tránh khỏi đau khổ vì tình ? Kể đau khổ vì tình nếu có lỗi lầm gì thì cũng rất đáng tha thứ.

Cốc Mộng Viễn thờ thẩn nhìn Triển Vân Sanh.

Triển Vân Sanh cười nảo nề nói:

- Hài tử, ngươi muốn báo thù thì cứ động thủ, lão phu rất hài lòng đón nhận.

Cốc Mộng Viễn lại nghĩ:

- Mình phải làm sao đây ? Giết lão đi cũng chẳng giúp ích được gì. Huống hồ lão lại không phải kẻ chủ mưu, hơn nữa lại chấp nhận chết một cách khảng khái.

- Không, mình không thể.

Sau cùng, chàng ngẩng lên nói:

- Triển tiền bối hãy đi đi, tiền bối cũng đã quá đau khổ rồi.

Lệ nóng từ đôi mắt hổ của Cốc Mộng Viễn chảy ra, cũng từ trong mắt Triển Vân Sanh chảy ra.

Triển Vân Sanh lắc đầu, khẽ buông tiếng thở dài, không nói một lời quay người bỏ đi.

Chân Dật Lan đứng bên đài thâm gặt đầu.

Mấy vị lão nhân bên dưới thì không ngớt vuốt râu cười, họ càng yêu quý chàng thiếu niên này hơn.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Túy Ma Mộ Dung Kính, trầm giọng nói:

- Mộ Dung Kính, xin mời tôn giá lên đài.

Túy Ma Mộ Dung Kính buông tiếng cười giòn, phi thân lên đài, nói:

- Lão đệ điều tra thật triệt để, ngay cả ma men này chỉ đi ngang qua đó mà cũng bị gom vào, thật khiến ma men này vô cùng kinh ngạc.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, ngạc nhiên hỏi:

- Tôn giá không có động thủ ư ?

Túy Ma cười :

- Chính lão ô đã đưa tin cho lệnh cô trượng đấy ! Thật ra lão ô cũng có chỗ không phải, giá hôm ấy lão phu ra tay trợ giúp Hạ lão đệ, có lẽ kết cục không đến nỗi bi thảm như vậy ! Lão đệ muốn trách tội, lão ô quyết không chối cãi, bởi chỉ với tình bạn giữa lệnh cô trượng với lão ô, lão ô nhất thời hờ hững, vậy cũng đủ phạm tội khinh hữu rồi.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Tôn giá nói thật chứ ?

Túy Ma chưa kịp đáp, Cổ Bác Công đã lớn tiếng nói:

- Ma đầu này tuy luôn say sưa nhưng chưa bao giờ nói dối.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Mộ Dung tiên bối, văn bối xin cáo tội, những mong tiên bối lượng thứ cho sự hiểu lầm của văn bối.

Túy Ma ha hả cười to:

- Cốc lão đệ, lão ô không quấy rầy việc báo thù của lão đệ nữa.

Đoạn liên tung mình xuống đài, trở về chỗ ngồi.

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ Ngũ Trượng Thông Thiên Xa Dật nói:

- Xa đại hiệp, xin mời lên đài ứng chiến.

Xa Dật sau khi Mộng Viễn nêu danh Triển Vân Sanh đã thầm có quyết định, giờ nghe Cốc Mộng Viễn chỉ danh khiêu chiến, liền buông tiếng cười dài, tung mình lên đài.

Người chưa lên đến, một chòm sáng đen đã ném ra, đồng thời hét to:

- Tiểu tử, lão phu đưa người đi theo Hạ Địch Cuồng luôn thể.

Người này quả là ác độc, chòm Hiết (bồ ạp) Vỹ Độc Châm tỏa rộng đến ba trượng, nếu Cốc Mộng Viễn không nhờ võ công siêu phàm thì đã táng mạng tại chỗ rồi.

Ngay khi Xa Dật vừa ném độc châm, Cốc Mộng Viễn đã vận Thiên Chấn Thiên Công do nhị sư huynh Độn Hình Tẩu truyền cho, hai tay quét ra, cả chòm độc châm liền bay ngược trở về, trong khi Xa Dật đang lao nhanh đến.

Xa Dật giở trò ám toán hại người, cuối cùng lại không tránh khỏi ám khí của mình, trong tiếng rú thảm thiết, y rơi thẳng xuống đài, chết ngay tức khắc.

Cốc Mộng Viễn cười khẩy:

- Thì ra những người trong miếu Tầm Dương đã táng mạng dưới tay người này.

Đoạn bỗng quay phắt lại, đưa mắt nhìn Thành Thế Hùng quát to:

- Thành Thế Hùng, đến lượt tôn giá.

Lúc này hung oai của Thành Thế Hùng hoàn toàn tan biến bởi thần dũng của Cốc Mộng Viễn, nghe gọi chỉ nhếch môi cười, sải bước đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn cười lạnh lùng nói :

- Tôn giá hãy đưa ra cách đấu, Cốc mỗ hầu tiếp tất cả.

Thành Thế Hùng cố bình tĩnh cười:

- Cốc công tử nhất quyết động thủ với lão ô ư ?

Cốc Mộng Viễn cười khẩy:

- Mối thù ám hại cô trượng, Cốc mỗ quyết phải báo thù.

Thành Thế Hùng khẽ thở dài:

- Nếu lão ô không chịu động thủ thì sao ?

Cốc Mộng Viễn đang giọng:

- Cốc mỗ vẫn hạ thủ được.

- Vậy thì xin công tử cứ động thủ.

Thành Thế Hùng bối nghi nếu mình động thủ, chắc chắn sẽ táng mạng dưới tay đối phương, còn như không chịu hoàn thủ, không chừng có thể giữ được tính mạng cũng nên, nên mới tỏ ra hào phóng như vậy.

Cốc Mộng Viễn không ngờ vị Nhất Kiếm Chấn Trung Châu này lại làm reo như vậy, chàng ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng quát to:

- Thành Thế Hùng, đây là tự tôn giá không chịu hoàn thủ, chẳng oán trách Cốc mỗ được.

Đồng thời một chưởng đã nhanh như chớp bổ ra.

Thành Thế Hùng vốn ngờ Cốc Mộng Viễn hẳn không lấy mạng mình, giờ thấy chàng vung chưởng bổ đến, bất giác hối hận vô cùng.

Nhưng đã muộn, y không thể nào tránh né được, đành nhắm mắt buông tiếng thở dài, nước mắt tràn ra bờ mi.

Nhưng lạ thay, y chờ đợi đối phương chưởng bổ thiên linh cái, nhưng hồi lâu chẳng thấy động tĩnh, bèn hé mắt nhìn.

Chỉ thấy Cốc Mộng Viễn đang chòng chọc nhìn mình, bàn tay chỉ cách mình không đầy năm tấc, chỉ cần bổ nhẹ xuống là táng mạng ngay.

Y biết là Cốc Mộng Viễn đang dò xét mình xem có thành tâm chấp nhận sự trừng phạt hay không.

Nếu thành tâm rất có thể chàng sẽ độ lượng khoan hồng, nếu không hậu quả khó thể tưởng tượng được.

Vì muốn sống, y càng giả vờ hào phóng hơn:

- Công tử hạ thủ đi !

Thế là Cốc Mộng Viễn không đành lòng hạ thủ nữa, thở dài nói:

- Thành Thế Hùng, Cốc mỗ không cần phải giết chết tôn giá, nhưng cũng chẳng thể dễ dàng buông tha.

Vừa dứt lời, Thành Thế Hùng bỗng cảm thấy vai trái đau nhói, suýt nữa đã ngất xỉu.

Cốc Mộng Viễn hăng hắc cười nói:

- Tay trái tôn giá đã gãy, từ nay không còn sử dụng được nữa, đi đi !

Thành Thế Hùng mừng thầm, nhưng nhắm mắt lặng thinh, quay người trở về bàn ngồi xuống.

Cốc Mộng Viễn lúc này thật hết sức khó xử, bởi hai người còn lại càng khó hạ thủ hơn.

Chàng cố nén niềm khích động trong lòng, đưa mắt nhìn Trì Tam Nương nói:

- Trì Tam Nương, tại hạ xin mời tôn giá ra đây nói chuyện.

Giọng nói của chàng hết sức uể oải.

Trì Tam Nương mắt lộ sát cơ, nhẹ bước đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, lạnh lùng nói:

- Cốc Mộng Viễn, người oai phong quá nhỉ.

Cốc Mộng Viễn sầm mặt:

- Tôn giá có phải là con gái của Trì Xung Khôi tiền bối không?

Trì Tam Nương cười khẩy:

- Phải thì sao ?

- Tại hạ từng có gặp lệnh tôn.

Trì Tam Nương bỗng biến sắc mặt:

- Gia phụ có khỏe không?

- Lệnh tôn đã quy tiên rồi.

Trì Tam Nương sững sờ, sau đó bật khóc nức nở.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Trì Tam Nương, người chết chẳng thể sống lại, tôn giá có hối tiếc cũng chẳng ích gì.

Trì Tam Nương khóc hồi lâu mới nói:

- Gia phụ vì sao mà chết ?

- Thọ thương dưới tay Tư Mã Quân, không chịu được đau đớn nên đã tự tuyệt.

Trì Tam Nương nghiêng rằng:

- Tư Mã Quân, ta sẽ băm vằm người ra làm trăm mảnh.

Bỗng giật mình lại hỏi:

- Công tử, còn gia mẫu thì sao ?

Cốc Mộng Viễn thở dài:

- Lệnh đường đã chết trước lệnh tôn nửa giờ !

- Mẹ.

Trì Tam Nương lại khóc nức nở.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng:

- Trì Tam Nương, tôn giá đừng khóc nữa.

Trì Tam Nương cố nén niềm đau nói:

- Cốc công tử nhất quyết vì Hạ Địch Cuồng báo thù thật sao ?

- Đương nhiên !

- Công tử có biết vì sao ta căm hận Hạ Địch Cuồng không?

Cốc Mộng Viễn thần thờ lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Trì Tam Nương ghen ngào:

- Vì ta đã yêu Hạ Địch Cuồng đến phát điên. Nhưng Hạ Địch Cuồng lại bị lệnh cô mẫu giành mất. Ta không tìm được Cốc Quân Lan nên.

Bà ta bỗng lại bật khóc thảm thiết.

Cốc Mộng Viễn lòng đã rung động, tại sao thấy đều là do tình nghiệt gây ra cả thế này?

Chàng nghiêm giọng nói:

- Tam Nương, tôn giá ám toán cô trượng tại hạ, bây giờ không hối hận sao ?

Trì Tam Nương bỗng ngẩng lên:

- Hối hận ư ? Ta đã hối hận từ lâu rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vậy sao tôn giá lại làm vậy ?

Trì Tam Nương nước mắt ràn rụa:

- Công tử đừng hỏi, ta có thể chết hàng vạn lần vì Hạ Địch Cuồng. Nếu công tử muốn báo thù, ta sẽ cho công tử được toại nguyện, nhưng công tử phải cho ta một thời gian.

- Vì sao vậy ?

- Công tử không thể chờ ta báo thù cho song thân sao ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không cần !

Trì Tam Nương mặt tối sầm:

- Công tử không thông nhân tính thế này.

Cốc Mộng Viễn thấp giọng :

- Tại hạ đã báo thù cho tôn giá rồi.

Trì Tam Nương sững sốt:

- Công tử đã hạ sát Tư Mã Quân rồi ư ?

- Đúng vậy !

Trì Tam Nương bỗng ngửa mặt cười thảm thiết:

- Phụ thân, mẫu thân trên trời cao chứng giám, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu, không hoàn thành kỳ vọng của hai vị lão nhân gia.

Ngưng chốc lát, lại cùng nã nùng nói:

- Địch Cuồng, thiếp đến với chàng đây.

Đột nhiên vung tay, ánh kiếm lấp loáng, máu đỏ tuôn trào, đã tự tuyệt ngay trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn chẳng ngờ xảy ra như vậy, không kịp ra tay cứu, chàng đứng thừ ra như phỗng đá.

Mãi đến khi Thành Thế Hùng run rẩy đi đến, chậm chạp bỗng thi thể Trì Tam Nương, chàng mới chợt nhớ hầy còn một kẻ thù giết cha đang ngồi đó.

Chàng đưa mắt nhìn Tần Tiêu Hồng, đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên nói:

- Lăng Thiên Thiên, hãy ra đây !

Lăng Thiên Thiên cười khúc khích:

- Cốc thiếu hiệp đầu thế xưng hô như vậy với ta.

Dứt lời người đã đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Tại hạ quyết phải báo thù cho cô trượng.

Lăng Thiên Thiên thản nhiên cười :

- Thiếu hiệp nhất quyết làm vậy thật ư ?

- Tại hạ lòng đã quyết.

- Thiếu hiệp không hối hận chứ ?

- Không bao giờ.

- Được, chúng ta hãy dùng kiếm quyết một phen cao thấp, thế nào ?

- Tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Lúc này tuy lòng chàng không muốn nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn.

Lăng Thiên Thiên bỗng quay sang Tần Linh Sương nói:

- Sương nhi, đến đây !

Tần Linh Sương mắt ngáp về u sầu, chậm rãi đi đến nói:

- Mẹ !

Cốc Mộng Viễn phát hiện trong mắt Tần Linh Sương có ánh lệ.

Lăng Thiên Thiên lạnh lùng hỏi:

- Đây là người bạn tốt của người phải không ?

Tần Linh Sương cúi đầu, lúng búng :

- Mẹ, nữ nhi.

- Y muốn giết mẹ để báo thù, nhưng mẹ đâu thể để cho kẻ khác giết, Sương nhi, người tính sao ? Thay mẹ quyết đấu với y được không ?

- Nữ nhi, nữ nhi.

Tần Linh Sương bỗng bật khóc, nàng đâu muốn thành thù với Cốc Mộng Viễn

Cốc Mộng Viễn cũng thần thờ, chàng thật chẳng ngờ Lăng Thiên Thiên lại ác độc đến thế này.

Lăng Thiên Thiên lại lạnh lùng nói:

- Sương nhi, hắn người muốn ngồi nhìn mẹ bị người giết chết phải không ?

Tần Linh Sương ghen ngào:

- Mẹ ! Nữ nhi, xin vâng lời.

Nàng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Cốc Mộng Viễn nghe lòng rung động, chàng muốn phóng xuống đài bỏ chạy, nhưng hai chân không sao cử động được.

Tần Tiêu Hồng bỗng phi thân lên đài nói:

- Sương nhi, sao người lại chấp nhận động thủ với Cốc thiếu hiệp ?

Tần Linh Sương nước mắt ràn rụa:

- Cha, mệnh lệnh của mẹ, nữ nhi sao thể chống lại ? Cha sao thể bảo nữ nhi bất hiếu được ?

Đoạn đưa tay rút trường kiếm ra.

Nhưng thanh kiếm tựa ngàn cân, khiến nàng không sao cất lên được.

Nhưng rồi nàng cũng đã giơ lên, từng bước tiến đến gần Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn vẫn đứng thừ ra.

Chân Dật Lan thấy vậy bàng hoàng lo lắng, vội chậm chậm di chuyển đến gần Cốc Mộng Viễn.

Tần Linh Sương thấp giọng nói:

- Cốc huynh đệ, hãy tuốt kiếm đi.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu:

- Mộng Viễn không bao giờ động thủ với tỷ tỷ.

Tần Linh Sương nghe con tim vụn vỡ.

Nàng nhắm mắt, mặc cho lệ rơi xối xả.

Nàng giơ kiếm lên, không nhắm đúng mục tiêu, nhưng nàng vẫn phải đâm ra.

- Cốc huynh đệ, ngu tử cũng không muốn động thủ với huynh đệ, hãy để ngu tử chết đi là xong.

Mũi kiếm vừa đâm vào ngực Cốc Mộng Viễn chừng ba phân, mũi kiếm nhuộm máu ấy đột nhiên quay lại đâm thẳng vào yết hầu nàng.

Chân Dật Lan kinh hoàng hét to.

Cốc Mộng Viễn không màng đến vết thương nơi ngực, quát to:

- Tần tỷ tỷ không nên.

Đồng thời hai tay đã vung lên, trường kiếm trong tay Tần Linh Sương liền tức bay vào trong tay Cốc Mộng Viễn.

Tần Linh Sương gào to:

- Cốc huynh đệ sao không để cho ngu tử chết ? Ngu tử muốn chết ngu tử chỉ muốn chết thôi.

Trong tiếng gào khóc, nàng đã đâm đầu lao tới, ngực nàng nhắm ngay mũi kiếm trong tay Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn tâm thần đang rối loạn không hề trông thấy Tần Linh Sương đang lao mình vào thanh trường kiếm.

May thay, Chân Dật Lan đã kịp thời vung chưởng đánh bật trường kiếm trong tay Cốc Mộng Viễn sang bên.

Tuy vậy, bắp tay phải Tần Linh Sương vẫn bị đâm thủng một lỗ to, máu tuôn xối xả.

Lăng Thiên Thiên bỗng quát to:

- Sương nhi, người dám trái lệnh quyền sinh.

Y thị chưa dứt lời đột nhiên một bóng người từ trên trời đáp xuống.

Người này thân pháp nhanh như tia chớp, Lăng Thiên Thiên chưa kịp nhìn rõ người đã cơ hồ bị đối phương xách bổng lên.

Lăng Thiên Thiên quả thân thủ bất phàm, phản ứng nhanh khôn tả, loáng cái đã lạng người đến bên Tần Linh Sương.

Nhưng Tần Linh Sương đã thấy rõ người ấy là ai, lòng bàng hoàng sửng sốt, thật không thể tưởng tượng được.

Phụ thân, mẫu thân và gia gia lại trở thành kẻ thù.

Còn mình thì sao ?

Với người yêu duy nhất cũng đã trở thành kẻ thù.

Nàng bỗng như giác ngộ gì đó, nhưng lại không hiểu đó là gì.

Ngay khi Lăng Thiên Thiên lẩn tránh Khô Trúc Tiên Ông đã đến gần nàng, nàng bỗng tung mình lên hết như một áng mây trắng lướt qua đầu quần hùng, lao nhanh xuống Thái Thất Phong.

Lúc này lòng nàng chỉ có một ý niệm:

- Kiếm đã gãy, mộng đã tàn, thị phi thành bại đều tiêu tan.

Nàng đã quyết tâm ra đi.

Nhưng sau lưng nàng có hai bóng người đuổi theo.

Ba người phóng đi nhanh khôn tả, mặc dù hai người trước đều vẫn còn máu rơi, song chỉ thoáng chốc ba bóng người đã mất dạng trong núi non chập chùng.

Quần hào hiện diện đều ngậm ngùi thương xót.

Tuy đại ác đã trừ, nguyên hung đã diệt, Lăng Thiên Thiên cũng đã bị Khô Trúc Tiên Ông bắt về Hàn Bích Cung trị tội.

Nhưng mọi người vẫn luôn thương tiếc và tưởng nhớ đến ba thiếu niên nam nữ kia.

- Cầu chúc họ được đoàn tụ và vui vầy bên nhau.

Có thể chăng ?

Rất có thể

Cũng như Tần Linh Sương đã nghĩ:

- Kiếm đã gãy, mộng đã tàn, thị phi thành bại đều tiêu tan như ảo ảnh.

Thế nên, ba người thật sự ra sao ?

Điều ấy cũng không có gì là quan trọng...

--- ❧ **hết** ❧ ---